

ІВАН ДЕНИСЮК: СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ ПРОФЕСОРА

Прощай, дорогий Учителю

Ярослав ГАРАСИМ

Кандидат філологічних наук, доцент,
декан філологічного факультету
Львівського національного університету імені Івана Франка
79000, м. Львів, вул. Університетська, 1
e-mail: journal.mif@gmail.com

«Жоден інший університет України не має ані тако-
го учителя, ані такого учня», – писав про свого
побратима І. Денисюка один із провідників дисидентського руху Є. Сверстюк. На
жаль, відтепер і Львівський університет не має. Але не має лише фізично, бо в
духовному просторі Львівського університету, як і в історії українського літерату-
рознавства та фольклористики, ім'я Івана Овксентійовича Денисюка залишиться
назавжди.

61 рік – саме стільки часу свого життя віддав І. Денисюк нашому університето-
ві, пройшовши шлях від аспіранта академіка М. Возняка до професора усіх про-
фесорів. Саме ж університетське життя було не завжди легким. За чесну і прин-
ципову позицію ще студента І. Денисюка намагалися відрахувати з навчання, а
згодом вже доцента І. Денисюка довгих п'ятнадцять років не допускали до захисту
докторської дисертації та здобуття професорської посади.

Кажуть, що жорстокі часи породжують жорстоких людей. Та це не про І. Де-
нисюка, який через могутній внутрішній гуманізм навіть у найскладніші періо-
ди життя залишався Людиною Великого серця. І в цьому серці, як сам любив по-
вторювати наш професор, перетовклося сотні людей – учителів, приятелів, учнів,
яким завжди вистачало професорського тепла і професорської любові. Саме тому
на географічній карті щедрих педагогічних ужинок І. Денисюка є всі, без винят-
ку, обласні міста України та українстичні центри Польщі, Білорусі, Сербії, Болга-
рії, Канади, США.

Життя професора І. Денисюка минало під покровом Божого благословення і Бо-
жої любові. Материнська молитва і Господня ласка стали тими невидимими опіку-
нами, що постійно оберігали його – у непростих життєвих обставинах окупованого
Полісся, жахливій масакрії на Сандомирському плацдармі, задущилий атмосфері
кагебістських переслідувань, врешті якоюсь містичною силою перешкодили їм із
дружиною Ганною Казимирівною зійти на борт трагічного пароплава «Адмірал
Нахімов».

Глибокий сум і невимовна печаль оповили філологів усієї України. Важко
повірити в те, що у лекційному розкладі студентів філологічного факультету
Львівського університету більше не буде прізвища І. Денисюка, що вступні та
підсумкові атестаційні іспити аспірантів і випускників відбуватимуться без до-
брозичливих запитань і порад професора, що на вчених радах філологічного
факультету й університету не прозвучить його глибокомудре, високопрофесій-
не, патріотичне слово. Важко змиритися з тим, дорогий Іване Овксентійовичу,

що Ваша щира посмішка й милозвучний тембр Вашого голосу виринатимуть від тепер лише у хвилиних спогадах.

Дорогий Професоре! Щороку у середині грудня Ви запрошували на своє свято різні покоління своїх учнів, аби похвалити і підбадьорити їх, сердечно потішитись із успіхів кожного. Цьогоріч Ви покликали нас на два місяці раніше, аби ми відбули прощальну зустріч і провели Вас в останню дорогу. Низький доземний уклін Вам, дорогий Учителю, та велике спасибі за добру науку, підтримку, любов, добросердечність, за неймовірно притягальну гравітацію Вашого Великого серця.

«Закони біосу однакові для всіх» – ці поетичні Антоничеві рядки сьогодні звучать із край жорсткою справедливістю. Однак закони духу дещо інші, а тому світло людської пам'яті зіграє лише тих, хто по-особливому випромінював добро і любов упродовж свого життя. Дорогий Іване Овксентійовичу, у день Вашого відходу чисте львівське небо, відплакавши два дні за непоправною втратою для української науки, засвітилося щирими теплими сонячними променями, до яких долучаються промені тисяч сердець Ваших учнів і колег, що моляться за Ваш вічний спочинок у Бозі та вічну пам'ять.

Професор із легенди

Святослав ПИЛИПЧУК

Кандидат філологічних наук, доцент
кафедри української фольклористики імені акад. Ф. Колесси,
директор Інституту франкознавства
Львівського національного університету імені Івана Франка
79000, м. Львів, вул. Університетська, 1
e-mail: journal.mif@gmail.com

У статті про Еміля Золя І. Франко зазначав, що справжня велич генія пізнається з відстані часу.

Безперечно, унікальність професора Івана Денисюка у всій багатогранності його творчих напрацювань можна повною мірою збагнути лише крізь призму років. Однак майбутній об'єктивний, скрупульозний, максимально заокруглений аналіз доробку ученого буде позбавлений отої живої емоції, яка зараз так сильно стискає серце кожного, хто знав професора, хто з ним спілкувався, чув мудре, розважливе, позбавлене будь-якого доктринерства слово. Поваб безпосередньої бесіди, розмови віч-на-віч з Іваном Овксентійовичем через роки, хоч і не втратить загального враження, та певне розгубить ті важливі імпульси-«родзинки», ті неповторні деталі, без яких образ професора буде якимось обкросеним, неповним, нечітким. Відтак вельми важливо вже зараз, під незатертим життєвими буднями спомином зберегти у слові виразу подоби І. Денисюка як «цілого чоловіка», висвітлюючи головню «духовну фізіономію» його особистості.

В одному із недавніх високолетних усних виступів Іван Овксентійович, вималюючи штрихи до портрета М. Возняка – засновника франкознавства, багатолітнього очільника кафедри української літератури, назвав свого вчителя академіком із легенди. Перефразовуючи нетрафаретне висловлювання ученого, з розумінням того, «як много важить слово», можемо називати І. Денисюка «професором з легенди». Легенда як жанр усної словесності вимагає органічного вплетення у текстуру твору домішки фантастики, а її у житті славного поліщука не бракувало (згадаймо